

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in a red room. The woman, on the left, has her hair styled in an elegant updo and is wearing a gold-colored, off-the-shoulder dress with a beaded necklace and large earrings. She is looking down at the man's hand. The man, on the right, has dark hair and a light beard, and is wearing a dark suit jacket over a white shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a rich red wall with gold-colored architectural details.

Caitlin Crewsová
Nalezená
princezna

 HARLEQUIN®
TM

CAITLIN CREWSOVÁ

NALEZENÁ PRINCEZNA

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsem se zmínil, že mám rád příběhy „na pokračování“. A zvláštní postavení mezi řadami podobného typu mají takové, kdy každý „díl“ napsala jiná autorka. Jak se asi mezi sebou domlouvají? A zrovna tento měsíc máme příležitost si jednu takovou knihu přečíst.

Možná si vzpomenete na březem a na povídku Caitlin Crewsové Princova ostudná aféra. Hlavním hrdinou byl Řek Zeus, který si svého času se třemi svými kamarády z různých zemí slíbil, že se nikdy ani jeden z nich neožení z lásky... protože zkrátka na lásku žádný z nich nevěří (jako zkušená čtenářka víte, jak takové nesmyslné závazky končí, že?). Tento měsíc se dozvíte více o Zeusově příteli, blízkovýchodním princovi Jagovi, jemuž se osudem v příběhu nazvaném Poušť jeho srdce stane krásná americká automechanička. Autorkou příběhu je Marcella Bellová a je to vůbec první kniha, kterou si od ní v češtině můžete přečíst.

V listopadu bude v knize od Vám dobře známé Maisy Yatesové pojmenované Začalo to pomstou hlavním hrdinou Vincenzo, italský kumpán naší povedené čtveřice, a v prosinci bude vše dovršeno knihou Jackie Ashendenové o dalším princovi, Rafaelovi, v příběhu, který na své české jméno teprve čeká.

Snad Vás setkání s pošetilými muži a jejich osudovými láskami potěší!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

NALEZENÁ PRINCEZNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowning His Lost Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9260-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9261-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9262-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Delaney Clarková se narovнала od záhonu se zeleninou a přejela si hřbetem ruky po zpoceném čele. Pak se zamračila na oblak prachu v dálce.

Po dlouhé prašné cestě vedoucí ke starému statku obklopenému stodolami a hospodářskými budovami někdo přijížděl. Uprostřed odpoledne. A to bylo neobvyklé, protože nikoho nečekala.

Pohlédla k domu, kde ji matka vychovala tak, jak sama vyrostla. Stejně, jako Clarkovi vychovávali své děti už od dob, kdy byla tato země poprvé osídlena. Nemusela jít dovnitř Catherine Clarkovou zkontrolovat, co vlastně dělá, nebo se zeptat, zda někoho neočekává. Matka už dlouho nevycházela ven a všechny návštěvy plánovaly dopředu – obvykle s pomocí Delaney, která na tento týden nic nezařizovala.

A její zmatek ještě narostl, když spatřila kolonu velkých černých vozů, jedoucích v tichém zástupu.

Dodávky byly jedna věc. Přece jen žila v Kansasu. *Přímo uprostřed rozlehlé prerie.* Všichni jezdili v dodávkách, protože kolem nebylo nic jiného než pole nebo sousedovo pole. Ale překvapoval ji počet. Dokázala by ovšem vymyslet hned několik důvodů, proč sousedé přijíždějí společně.

Nenapadl ji však jediný, proč by na farmu zamířilo několik drahých naleštěných SUV. Nedokázala si představit, kdo by je mohl řídit, nebo kde se tak daleko od civilizace vzala. K jejímu nejbližšímu sousedovi

to bylo patnáct minut jízdy. A nejbližším městem bylo Independence, ale tvrdit o něm, že je blízko, bylo dost zavádějící. Leželo půl dne cesty na jih.

No, slečinko, nejspíš budeš muset počkat, než zjistíš, co se bude dít, že? zaslechla v duchu známý kousavý tón. Patřil její milované babičce. Delaney se ještě úplně nevyrovnala s tím, že Mabel Clarková zemřela. Stalo se to před pěti lety, ale bolest ze ztráty ji stále přepadala v těch nejnevhodnějších okamžicích.

Dokonce i teď, při pouhé vzpomínce na její skřípavý hlas, cítila nával smutku. Rychle se ho pokusila setřást.

Přešla dvůr a otřela si ruce do náprsenky obnošených a roztrhaných pracovních kalhot s laclem. Nebyla oblečená na návštěvu, ale hosté, kteří se objeví takhle zčistajasna, by rozhodně neměli očekávat víc než montérky a vybledlý šátek, jež měla uvázaný okolo hlavy. Mírně se zamračila, když před ní v oblaku prachu zastavila nablýskaná vozidla. Napočítala jich celkem pět.

V tu chvíli si pomyslela, že si možná konečně uvědomili svou chybu. Jak na ni zírali skrz ta dramaticky ztmavená skla, možná jim došlo, že někde špatně odbočili.

Protože se nic nedělo.

Postávala pod nekonečnou kansaskou oblohou a kolem se táhla jen kukuřičná pole. Byl krásný den, ani moc teplý, ani moc chladný, a pokud tu bude muset stát na vlastním dvoře a čekat, než se nezvaní hosté rozhodnou ukázat, pak by měla být vděčná, že není bouřka. Nebo zrovna neřádí tornádo.

Díky, babi Mabel, zašeptala v duchu.

Když se otevřely dveře u prostředního vozu, nasadila široký úsměv.

V tuhle chvíli už musela přiznat, že se jí zmocnilo obrovské očekávání.

Vystoupil ovšem pouze řidič. I když to samo o sobě bylo také fascinující. Kdo měl *řidiče*? Musela ale uznat, že se v posledních letech sama stala matčíným

šoférem, když se Catherinina artritida a srdeční potíže začaly zhoršovat. Ale rozhodně ji nevozila na zadním sedadle. Ani nemusela nosit uniformu. Pokud tedy nepočítala montérky.

A Delaney moc dobře věděla, že se nepočítají. Ne pro lidi, kteří jezdí v doprovodu několika dalších aut a mají uniformované řidiče, aby jim otvírali dveře.

Bylo úplně obyčejné úterý, takže ji mnohem víc zajímalo, co jsou ti lidé zač. Jejich přítomnost ji skutečně mátl, což ještě podpořil fakt, že na ni řidič kývl, jako by naprosto přesně věděl, za kým přijel. Bylo to jak úsměvné, tak nemožné. Ale konečně otevřel dveře černého SUV.

V duchu očekávala, že se ozve fanfára.

Žádný zvláštní zvuk nezazněl, takže ji nic nerozptylovalo od šumění větru v kukuřičném poli, které matka tolik milovala. Jenže pak se přímo před ní objevil ten nejkrásnější muž, jakého kdy v životě viděla... *vynořil se ze zadní části SUV, které se zdálo zcela neschopné ho pojmout.*

Protože, co by vůbec dokázalo pojmout... *takového muže?*

Byl jako z jiného světa. Téměř připomínal mimozemšťana, jak málo zapadal doprostřed zvlněné prérie, kde už celá staletí stál jejich starý statek a červená stodola. Byla si jistá, že nikdy nebyly svědkem něčeho podobného.

Delaney naprosto přesně věděla, že má slunce nad hlavou, přesto měla pocit, jako by se pohnulo, aby lépe zalilo muže zlatavými paprsky. Jako by samotné slunce nechtělo nic jiného než ho ukázat v tom nejlepším světle.

A zjistila, že tomu nutkání rozumí. Sama ho cítila po celém těle. A to si ve svých čtyřiaadvaceti letech nedokázala vybavit jediný okamžik, kdy by jakkoliv zareagovala na příslušníka opačného pohlaví. Kluci, s nimiž vyrůstala, byli milí. A pořád bydleli poblíž.

Kdyby chtěla, vždycky se mohla s jedním z nich sblížit a usadit se, tak jako to udělalo mnoho spolužaček ze střední školy.

Jenže Delaney nikdy nic takového nenapadlo, protože měli farmu. Vždycky tu byla farma. A taky babička a matka. Delaney brala velmi vážně, že je poslední z rodu Clarků. Tahle země bude jednou její – vlastně už byla ve všech ohledech, na nichž záleželo – a přestože na ní neměla v úmyslu hospodařit sama, jako to dělala matka už od chvíle, kdy ještě před jejím narozením zemřel otec, také věděla, že si musí vybrat toho správného muže.

Jenže ještě nenašla žádného, který by se její představě alespoň přiblížil.

A nikdy ji nenapadlo, že by to mohlo být proto, že žádný z nich nebyl muž. Ne jako tento.

Zcela změnil význam toho slova.

Delaney stála vždycky pevně na vlastních nohou, zasazená přesně tam, kam patřila. V kansaské půdě. Ale přesto se jí zatočila hlava, když zírala na toho muže před sebou. Jako by dělal něco víc, než jen postával vedle toho příšerně naleštěného SUV, které se stále lesklo, jako by se na něm ani prašné venkovské cesty neodvážily zanechat špínu.

Samozřejmě nemohla tvrdit, že to stvoření před ní je správný typ muže. Takhle to vůbec nebylo, ať už její tělo prožívalo jakékoliv bizarní pocity. Začalo jí být horko. A zima. Celá se chvěla. Jako by byl tak krásný, že lidské oči ten pohled nedokázaly vydržet.

Možná na ni leze chřipka.

Kromě toho pochybovala, že takový muž vůbec tuší, co obnáší žít na farmě. Pravděpodobně se zadíval z té své nezanedbatelné výšky na zem a viděl jen samou špínu. Pro takové lidi neměla Delaney využití.

Několikrát si to zopakovala.

Ale přesto od něj stále nedokázala odvrátit pohled. Možná za to mohl ten láskyplný způsob, jakým na něj

dopadaly sluneční paprsky a přitahovaly pozornost k černému obleku, díky němuž vypadal, že se účastní pohřbu. Ale nic takového se nekonalo. Možná to byl způsob držení těla, který ji přiměl myslet na nejceněnějšího býka sousedů. Nikdy se nedokázal úplně zklidnit, vždycky sebou zmítal divokou silou, která se mu vzdouvala pod kůží a mohla v kterémkoliv okamžiku vybuchnout...

Ačkoliv si spojovala obleky s muži z časopisů, vždycky příliš hranatými a mdlými, on takový nebyl. Měl mohutnou vysokou postavu, na níž hrála symfonie štíhlých svalů, z nichž se jí tajil dech.

A měla podivné tušení, že je na takové pohledy od lidí zvyklý.

Oči si chránil tmavými brýlemi, ale jak tam stála a zírala ne něj, sundal si je. Neposunul si je na hlavu nebo nenasadil obráceně za uši, jak to dělávali někteří z místních. Pomalu je zasunul do náprsní kapsy. Bylo to malé, jednoduché gesto, které prozrazovalo míru jeho sofistikovanosti. Nemohla říct proč. Prostě to bylo zřejmé z jeho vzezření. Byl jako temný princ.

Delaney se v duchu sama sobě smála, že si vůbec něco takového pomyslela. *Temný princ*. Jak melodramatické. Vůbec se jí to nepodobalo.

A pak už na ni bylo příliš dívat se mu do tváře. *Příliš*.

Jako by byla vytesaná z kamene, a ne zrozená z jiného člověka. Vymodelovaná v zuřivých, odvážných linkách a nepřátelské paletě. Znovu se jí vybavil nehybný kámen. Spoutaná síla divokých zvířat. A nějaký druh nezkrtného dravce, který na ni autoritativně zíral.

Toho muže bylo... příliš.

„Páni,“ vydechla, ačkoliv to neměla v úmyslu. „Kdo jste? Ztratili jste se?“

Protože nic jiného nedávalo smysl. Prostě s tou svou karavanou zabloudil v prérii a mířil bůhvíkam. A zajel na farmu jen proto, aby se zeptal na správný směr,

i když to bylo svým způsobem zábavné. Protože vypadal jako muž, který vždycky naprosto přesně ví, kde je. Jako by byl svým vlastním kompasem.

Matně si uvědomovala, že se otvírají další dveře a z vozů vystupují další lidé, ale zdálo se, že nedokáže odvrátit zrak od muže stojícího před ní. Připadala si, jako by ji schválně držel v zajetí. V jeho doutnajícím zlatém pohledu bylo něco, co ji přikovalo na místo. A přestože nebylo nijak horko, cítila, jak jí stoupá teplota, i když se jí po páteři prohnalo mrazivé chvění.

Temný princ bylo jediné vhodné označení.

„Jste Delaney Clarková,“ pronesl.

„To jsem,“ přitakala, protože se zdálo důležité, aby mu okamžitě odpověděla. A teprve pak jí došlo, že se jí ve skutečnosti na nic nezeptal.

Jednalo se o prohlášení. Jako by ji znal, přestože Delaney věděla, že se s ním nikdy nesetkala.

Už tohle pro ni mělo být výstrahou, ale Delaney nedokázala myslet na nic jiného než na jeho temnou krásu a způsob, jakým mluvil. Rozhodně neměl kansaský přízvuk. Jako by jeho slova byla čímsi okořeněná, a jak vyslovil její jméno –

Seber se, holka, nařídila si. Než tu začneš slintat.

Jenom ta samotná myšlenka ji přivedla do rozpaků.

Ale nestáhla se.

„Vidím to,“ odvětil muž. Delaney si uvědomila, že to bylo další jakési prohlášení. A navíc všichni ti lidé, které s sebou přivedl, souhlasně zabručeli, jako by to pro ně něco znamenalo. Něco důležitého. „Ty lícní kosti. Ústa, oči. Celá Montaignesová.“

Ostatní znovu tiše souhlasili. A užasle, pokud se nepletla. Delaney tam jen stála ve špinavých montérkách, neschopná tento zvláštní okamžik zastavit. Protože popravdě nevěděla, co dělat. Nebo co říct.

Nebo protože byl tak temně krásný, a nakonec se ukázalo, že je skutečně jenom hloupá holka z farmy. Protože přesně tak se cítila, což pro ni byla novinka.

Ještě nikdy si nepřipadala *hloupá*. Určitě by dokázala vymyslet něco jiného než *temný princ* nebo býk od sousedů.

„Kdo jste?“ zopakovala.

Nebylo to úplně zlepšení, ale taky to mohlo dopadnout o poznání hůř. Delaney si omámeně uvědomila, že muži kolem něj vykročili vpřed. Vůbec nepostřehla, že se tam shromáždili. Očividně ho... *hlídali*.

Naproti tomu muž se sotva pohnul. Ale provedl něco s hlavou. Možná ji nepatrně naklonil. Možná jí zavrtěl? Každopádně muži zastavili, jako by zvedl ruku.

„Jmenuji se Cayetano Arcieri,“ odpověděl.

Odmlčel se a čekal, jako by se jeho jméno mělo s duněním rozlehnout po okolních polích a vyvolat bouři.

Naštěstí pořád svítilo staré dobré kansaské slunce. Delaney zamrkala. „Odhaduji, že bych to jméno asi měla poznat.“

Muž před ní byl neúprosný a divoký, ale přesto trochu povýšeně nadzvedl obočí. „A ne?“

„Ne. Nemůžu říct, že bych ho poznávala. A předpokládám, že nejste podomní obchodník. Dost pochybuji, že jste si přišel popovídat o traktorech, což je dost škoda, protože to není nic špatného. Abych byla upřímná, jsem si celkem jistá, že bych si to jméno pamatovala, kdybych ho někde zaslechla.“ Smutně zavrtěla hlavou. Protože ve skutečnosti byla smutná, že je tím, kým je a vždycky byla – a že neexistuje žádný důvod, proč by ji mohl tenhle muž hledat. Trochu to připomínalo zármutek ze ztráty někoho blízkého, což bylo naprosto šílené. „Myslela jsem, že jste se ztratil, ale teď mám pocit, že možná máte špatné informace.“

Už nevypadal povýšeně. Nebo alespoň ne tak docela. Rty se mu lehce zvlňily. „Pokud jste ta Delaney Clarková, za kterou vás považuji, pak se obávám, maličká, že jsem přesně na tom správném místě.“

Ještě nikdo ji nikdy nenazval *maličká*. Měla tušení, že by se nejspíš měla cítit uražená.

A přesto se v ní bouřily úplně jiné pocity.

„To si skutečně nemyslím,“ trvala na svém. Připadalo jí velmi důležité, aby uvedla věci na pravou míru. A nezáleželo na tom, že každou buňkou chtěla být jeho *maličká*. Později se nad tím zamyslí a bude si muset položit pár tvrdých otázek. Ale teď v tomhle nedorozumění nemohla pokračovat.

Měla ten nejpodivnější pocit, že vtipkování na něj nezabere, ale hlavně, že jí nějak... *ublíží*, až zjistí, že není ta Delaney Clarková, kterou hledal.

Už pouhá jeho přítomnost ji poznamenávala.

Čím déle si ji prohlížel, tím víc si připadala, jako by se do ní ten jeho zlatý pohled propaloval. Jako by ji zevnitř olizovaly plameny. A to šílené horko!

Cayetano se zdál zcela netečný k prachu, který mu pod nohama honil typický jarní kansaský vánek. Zdálo se, že čím déle před ní stojí, tím je větší a vyšší... a Delaney se nikdy nepovažovala za rozmarného člověka.

Na farmě si člověk nemohl vybírat. Bylo tu příliš práce.

A přesto ji napadalo jen jediné slovo, když se na něj dívala. *Rozmarný*.

Jenom mnohem žhavějším způsobem.

„Přijel jsem ze země, která se jmenuje Île d'Montagne,“ řekl Cayetano. Odmlčel se, jako by čekal, že na to zareaguje, a tak přikývla. Velmi ochotně. Jeho ústa – strohá a smyslná zároveň – se znovu zvlnila. „Ve skutečnosti je to vlastně malý ostrov ve Středozezemním moři na severovýchod od Korsiky. A po mnoho staletí mu vládnou falešní králové a královny.“

Delaney se cítila úplně mimo. Příkyvovala, zatímco jí muž, který by mohl klidně vystoupit z hollywoodského plátna, vyprávěl o králích a královnách. Jako by *královská rodina* byla něčím, o čem hodně přemýšlel.

A to každý den. Natolik, že pro něj existoval rozdíl mezi falešným a skutečným králem a královnou.

Možná pořád stojí v zeleninové zahradě. Možná jen zakopla a spadla hlavou na motýčku, takže se jí všechno jen zdá.

Dávalo by to mnohem větší smysl než tenhle rozhovor.

S neuvěřitelně přitažlivým mužem.

Se kterým na dvoře diskutovala o *královské rodině* vládnoucí středomořskému ostrovu.

„A stejně dlouho tam existují i rebelové,“ pokračoval Cayetano. „Hory, které tvoří páteř ostrova, se staly předmětem sporu už od chvíle, kdy se je první falešný král pokusil zdotat. To, že nějaký muž prohlásí zemi za svou, ještě neznamená, že je skutečně jeho. Došlo k potyčkám. A v jednom nebo dvou případech by se to dalo nazvat občanskou válkou, ale to by všichni zainteresovaní lidé museli být občany dané země. Jenže ti, kteří tehdy bojovali, se za nic takového nepovažovali. A mezi těmito událostmi se vyskytly také dlouhé časové úseky, kdy lidé odmítající falešné krále pouze... vyčkávali.“

„Vyčkávali?“ zopakovala Delaney. A doufala, že její hlas zní o něco lépe než papoušek.

Jenže co jiného mohla dělat než skřehotat?

„Vyčkávali,“ potvrdil Cayetano a pohled mu potměnil. „Copak jste to rčení nikdy neslyšela? Vyčkejte u řeky dost dlouho a tělo nepřítel nakonec propluje kolem.“

Podle jejího názoru to celé nabralo zbytečně temný směr v již tak násilném příběhu, který jí tenhle cizinec vykládal. Na dvoře, kde měla jako každý jiný den pracovat o samotě na zeleninových záhonech.

„Nemohu s vámi dost dobře mluvit o rebelech, skrývajících se v horách,“ odvětila nervózně Delaney. Zničehonic měla pocit, že ji mohly zradit vlastní ruce, a tak je radši zastrčila do kapes u kalhot. „Nebo o čekání na

břehu řeky. Víte, že jste v Kansasu, že? Nemáme tady hory. Akorát pár velkých skalisek.“

Pohrávala si s ní představivost, nebo Cayetano popošel blíž? Ať už to bylo jakkoliv, zjistila, že má potíže s dýcháním a místo toho, aby ji to znepokojilo...

Tak se jí to svým způsobem líbilo.

Očividně jí nebylo dobře.

Ale přesto se nedokázala pohnout.

„Po staletí moji lidé vyčkávali, až si budou moct vzít zpátky, co jim právem patří,“ pokračoval Cayetano tiše. Téměř šeptem. Ale okolní pole jako by utichla. Jako by se mraky na nebi zastavily, jen aby mohly poslouchat. *Vyčkávaly*. „Na příležitost. Na šanci. Můj dědeček vyjednal současný mír, který trvá déle, než si kdokoliv představoval. Přesto jsme stále věřili, že jakákoliv šance získat zpátky naši zemi nastane jedině s krveprolitím.“

S krveprolitím.

A... konečně se objevilo. To znepokojení, které mělo přijít hned na začátku. Přihnilo se tak rychle, až se jí zježily vlasy v zátylku.

„Ráda bych se rázně postavila proti jakémukoliv krveprolití, pokud to bude jen trochu možné,“ prohlásila tak opatrně, jak jen člověk může, když mluví... o čemkoliv tady zcela vážně mluvili. Zdálo se, že muž s planoucím zlatým pohledem je odhodlaný se o ten nesmysl podělit.

„Jsem vojevůdce,“ řekl. „A vysloužil jsem si své místo ohněm a krví.“

„Myslíte metaforicky?“ zeptala se Delaney a trochu nervózně se zasmála.

Nedostalo se jí žádné odpovědi.

Muži v pozadí měli stále kamenné výrazy. A Cayetano působil, jako by ho z kamene dokonce vytesali.

„Našel jsem mnohem lepší způsob, jak získat zpátky zemi svých předků,“ sdělil jí s neochvějným pohledem. „A spolehlivý.“